Ч. 17. Неділя 5 лютого (23 січня) 1911. Рік XXI.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи чеські. — Голоси праси про бесїду ґр. Еренталя.

Ческий посол Граский на вічу д. 29 січня обговорював значінє іменованя ґр. Туна ческим намістником. Покликанє ґр. Туна на то становище уважають Чехи доказом, що Цїсар бажає привернення можливих взаємин між обома народами в краю на основі управильненя язикових відносин. Ґр. Тун єсть представителем угодових змагань і тому для Чехів симпатичний, бо також в часї переговорів стояв на становищи єдности ческого королївства. Однако треба сумнївати ся, чи удасть ся єго посланництво переведня порозуміня. Тоді для управильненя відносин в Чехії не остає нїчого иншого, як або установити центральне правительство, котре предкладало би Цїсареви всї краєві потреби на основі внесень краєвого видїлу до санкциї, через що відпало би найострїйше вістрє нїмецкої обструкциї, або наданє Цїсарем нового краєвого статута.

Ґр. Тун явив ся дня 31 січня на повнім засїданю краєвої ради шкільної і повитав членів ческою і нїмецкою промовою, вказуючи на важні господарскі і культурні задачі тої інституциї. Переведено кілька ухвал про ческі школи меншости.

Про бесїду ґр. Еренталя о заграничній полїтициї заговорила заграничнa праса і відзиває ся о нїй дуже користно і з повним признанєм. Кореспондент „Neue fr. Presse“ з Берлина доносить, що там зробила та бесїда дуже симпатичне вражінє задля щирости, з якою висловив ся ґр. Еренталь про згоду Австро-Угорщини на підготовлене в Почдамі полїтичне зближенє Нїмеччини до Росиї. Високо цїнять там, що союзне австро-угорске правительство і загал в обох державах монархії не дав від почдамского з'їзду впливати на себе нервовости наших країв і заняв з довірєм до льояльности Нїмеччини прихильне становище до нїмецко-росийских переговорів. Замічено именно в словах ґр. Еренталя підчеркненє засади status quo на Балканї, ту головну цїль тридержавного союза, з котрою годить ся також Росия. З вдоволенєм повитано також натяк мінїстра на приязне уладженє взаємин між Віднем а Петербургом. Взагалї велике вдоволенє викликує ясна мова мінїстра, котра не лишає нїякого сумнїву.

Часопись „Italia“ вказує на незвичайну вагу промови ґр. Еренталя і успокоюючий характер. Заява мінїстра зазначує цїлковиту схожість намірів і згоду поглядів трех союзних держав в найважнїйших питанях сучасної межинародної полїтики на основі засад уложенних в Почдамі що до консервативної полїтики на близькім Всходї, коли тимчасом що до Персиї остає міродатною засада отвертих дверий поставленя Росиєю і Анґлїєю.

Француські дневники обговорюють також живо промову ґр. Еренталя. „Figaro“ уважає найважнїйшим уступом наконечне реченє про конечність помноженя воєнного уруженя.

„Gaulois“ каже, що ґр. Еренталь вдоволив ся притакнути теплим словам Пішона зверненим до Австро-Угорщини. Очевидно не хотів компромітувати ся, бо не дуже переконаний о сталости европейского мира. „Echo de Paris“ хвалить реалїстичну, справдешного державника достойну мову, в котрій він зазначує, що нїхто не повинен заманювати ся хвилевою тишиною. Імовірно зрозуміють сю мову в Парижи і Льондонї і Петербурзї, инакше тридержавне порозумінє може знов зазнати горя. „Eclair“ підчеркує з вдоволенєм місце промови присьвячене взаєминам з Франциєю і висловлює бажанє, щоби ідея вказана Пішоном щораз більше приймала ся. Однак дневник сей не дуже одушевлений тим, що Франция не може тепер формально на нїкого покладати ся, але й се вже добре знати, хто не буде нас поборювати

---

12)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойле.

(Дальше).

„Люсиян!“ — мов би мене осїнило. Чи то було можливе—помимо всїх примх любови—чи було можливе, аби та сьміслива дївчина любила того нужденного труса, що перед моїми очима качав ся в смертнїй тревозї по земли? Тепер прийшло то менї знов на гадку, бо я вичитав був імя Сибілї. На заголовнім листку грубої книжки були виписані слова: „Люсиян від Сибілї“. Тепер пригадав я собі також слова, які старий сказав до Люсияна, натякаючи на будуче посвояченє.

— Люсиян дуже палкий і дає ся легко потягнути — сказала она. — Мій отець вивідав ся о єго полїтичній роботї. Годинами сидять в єго комнатї, а Люсиян не каже менї, що між ними є. Бою ся, що задумують щось зробити. Люсиян є радше ученим як полїтиком, але він дуже живо займає ся визвольним рухом.

Лиш хвильку вагував ся я, чи маю мовчати о тім, чого я був сьвідком, чи повинен я сказати їй всю правду. Але зі скорим причутєм люблячої женщини вичитала она мої сумніви з очий.

— Ви знаєте щось о нім — скрикнула — а я гадала, що він в дорозї до Парижа. Ради Бога, скажіть менї, що знаєте про него?

— Називає ся Лєсаж?

— Так, так, Люсиян Лєсаж.

— Я — я пізнав єго вчера вечером — промовив я отягаючись.

— Знаєте єго вже? І лише що приїхали. Де ви єго бачили? Що єму стало ся? — з невисказаною тревогою вхопила мене за руку.

Видавалось менї жорстокостию сказати дївчинї правду, але мовчати було би може ще більшою жорстокостию. Безрадно розглядав ся довкола і шукав відповіди. Але в тій хвили побачив я вуйка Шарля, як ішов півперек скошеної луки просто до нас. Поруч з ним ішов брязкаючи острогами хороший молодий гузар — той сам, що минувшої ночи забрав під сторожу Люсияна. Сибіля нї хвилї не зволїкала; з блискучими очима пійшла напротив вітця і заступила єму дорогу.

— Що ти зробив з Люсияном? — спитала тремтячи.

Пристрастна ненависть і глубока погорда проявляла ся в єї голосї. Старий подав ся крок назад.

— Пізнїйше о тім поговоримо — відповів.

— Сейчас хочу знати — крикнула Сибіля в найбільшім роз'яреню. — Що ти зробив з Люсияном?

— Справдї дуже менї прикро, панове — сказав старий, обертаючись до нас — що мусите бути сьвідком наших домашних ріжниць. Прошу о прощенє, пане поручнику, за мою дочку. Ваш вязень дуже з нею заприязнений. Очивидно такі родинні взгляди не можуть мене спинити, аби я не виповнив мого обовязку супротив цїсаря, хоч як тяжко булоб менї то.

Тепер обернула ся Сибіля до офіцира.

— Отже то ви єго увязнили?

— Від вас довідаю ся правди. Куди ви єго завели?

— До табору цїсаря.

— Що він провинив?

— Не мішаю ся, панї, до полїтичних справ. Виповняю мій обовязок і слухаю команди зверхників. Ті панове ось тут суть сьвідками, що полковник Лєссаль дав менї приказ тамтого пана арештувати.

— На милість Бога, скажіть менї, о що обжаловують Люсияна?

— Досить вже того — перебив їй отець строго. — Коли доконче хочеш знати, то скажу тобі коротко і просто, що пана Люсияна Лєсажа арештовано, бо був замішаний в заговор на житє цїсаря і що то моя заслуга, що єго підлї наміри викрито.

— Твоя заслуга! — крикнула Сибіля не тямлячись з гнїву. — Ти втягнув єго в цїлу справу; ти договорював єму, аби видержав і здержував єго, коли він в своїм намірі захитав ся. Нужденнику! Боже, чим заслужила я на таку кару, аби таку потвору, як ти, називати вітцем.

Вуйко здвигнув плечима, немов би уважав, що не варто з божевільною перечити ся. Ми, я і офіцир, хотїли незамітно віддалити ся, аби не бути довше сьвідками прикрої сцени.

в скрутній хвилї. Австро-Угорщина дає нам не богато, але се небогато є певне. Не відкидаймо сего.

Новинки.

Львів, дня 4-го лютого 1911

— **Іменованя.** II. Міністер торговлї іменував укінченого слухача прав Іґн. Волод. Глубовского концептовим практикантом почтовим для округа гал. Дирекциї почт і телеґрафів у Львові. — Висший суд краєв. Львові іменував авскультантами практикантів судових: Авраама Голлендера, Івана Ром. Луцкого, Марк. Клімонтовского, Йос. Рачиньского і др. Вол. Бурка.

— **Справи особисті.** Президент гал. Дирекциї почт і телеґрафів Ришард Вопатерні повернув з інспекцийної подорожи і обняв урядоване.

— **Лютий лютить ся!** Аж тепер, здаєсь, зима розпочала ся на добре, а лютий лютить ся як рідко коли. Нинї мете снїгом безнастанно а студений вітер добуває ся навіть і до найлїпше отопленого помешканя. Нема сумнїву, що нинї замело всї зелїзницї і дороги так, що рух буде бодай на кілька днїв спинений. Подібна, лиш мабуть ще лютїйша студїнь настала в Росиї. В подільскій губернії — як доносять з Петербурга — застряг цїлий поїзд товаровий, зложений з 20 вагонів, в снїгу. В наслїдок сильного морозу часть персоналу службового замерзла. Два машинїсти і 1 топник відморозили собі руки і ноги, а одному з них, коли остаточно поїзд видобуто зі снїгу, треба було ногу ампутувати.

— **Дрібні вісти.** Загальні збори філії тов. педаґоґічного в Бережанах відбудуть ся дня 15 лютого с. р. о 11 год. перед полуднем в сали Надії, а збори заліщицкої філії відбудуть ся дня 7 лютого в Заліщиках в сали „Рускої Бесїди“. — В селї коло Майкова кубаньскої ґубернії в Росиї, вибухло жерело нафти, котра дає на день пів мілїона пудів (пуд — 40 фунтів). — Населене міста Перемишля після послїдного обчисленя виносить 46.500 душ. — Управитель львівского староства Холоневский, котрий перед кількома днями щез зі Львова, єсть сином львівского будівничого і знаний був з того що грав в карти і рулету та він гуляще житє. Суму, яку він спроневірив, ще не стверджено докладно. Припускають, що Холоневский винїс ся до Америки. — Перед віконом касовим Австр. Зав. кред. для промислу і торговлї знайдено на підлозї розсипані банкноти в сумі звиш 600 К. Відобрати можна в дирекциї.

— **Обкража церкви.** Невислїджені доси злодії добули ся в ночи до церкви в Стариских яворівского повіта і вкрали цїнні папери і готівку на загальну суму 1190 К і 4 с.

— **Страшний вибух.** В Джерзі Сіті коло Ню Йорку підчас переладовуваня значної скількости динаміту з ваґона товарового на лодку настав страшний вибух. Гук і потрясене було так сильне, що на хвилю станув весь рух в містї, з домів вилетїли тисячі шиб, а в многих домах стїни потріскали. Число убитих має виносити більше як 25 осіб а кількасот єсть ранених. Кількома особами кинуло в ріку Годзон і они утопили ся. Само місце вибуху представляє страшний вид.

— **Репертуар руского народного театру** в Дрогобичи. (Саля міска. Початок о год. 7 вечером).

В понедїлок дня 6 лютого „Вій“, фантастична оперета н 4 діях М. Кропивницкого.

Ві второк дня 7 лютого другий раз „Травіята“, опера в 4 діях Вердія.

Господарство, промисл і торговля

— **Загальні збори Тов. „Сільский Господар“** по дводнєвних нарадах закінчили ся серед загального одушевленя і захоти участників до дальшої працї. Не можемо на жаль подати тут докладного ходу цїлих нарад і відчитів, але хто сим цїкавить ся знайде то все докладно в органї Тов-а „Господарска Часопись“. Подаючи наслїд вибору нового головного Видїлу і его уконституоване не можемо поминути двох кінцевих бесїд а то др. Олесницкого і о. Гординьского з Кульчич, які зробили на присутних глубоке враженє і останутъ ся певно довго в памяти всїх участників зборів.

По полудни в четвер приступлено по дискусиї над справами рільничими до вибору нового видїлу і контрольної комісиї. На 103 голосуючих вибрані одноголосно членами Головного Видїлу: др. Григорий Величко, ем. проф. ґімназиї у Львові: Ол. Гарасевич, уч. сем. у Львові; Павло Дурбак, інжинїр у Львові; о. Тома Дуткевич, парох в Цішках: Іван Кивелюк, член кр. Видїлу у Львові; Ан. Корнелля, інж. кр. Видїлу у Львові; др. Мих. Коцюба, інспектор рільничих шкіл; др. Евг. Олесницкий, посол у Львові; о. Ст. Онишкевич, посол і парох в Хишевичах; Омелян Саєвич, директор Кр. Союза ревизийного у Львові; о. Сев. Борачок, парох в Яйківцях: о. Вол. Яворский, парох в Жиравці; о. Йосиф Фолис, посол і парох в Скнилові. Заступниками видїлових вибрані: о. Евг. Гошовский, парох в Збоїсках; о. Петро Кордуба, парох в Містках; Андрій Жук, редактор у Львові; Олекса Кузьма, редактор у Львові; Мих. Творидло, учит. господарства у Львові і Григорий Тершаковець, господар в Якимчицях. — До контрольної комісиї вибрано дра Охримовича, директора „Днїстра“; дра Говиковича, директора „Землї“ і о. Іваняа, пароха в Ремснові.

На внесене о. Онишкевича збори іменували одноголосно почесним членом товариства о. радника Тому Дуткевича, пароха в Цішках, одного з основателів і давнїйшого голови „Сільского Господаря“, первістно з осїдком в Олеськy, та дуже заслуженого голови теперішної олеської філії.

По вичерпаню цїлої проґрами зборів забрав голос др. Евген Олесницкий і серед торжественної тишини промовив як слїдує:

Ми перебули два днї совістної працї, а сї збори є вимовним доказом, що загал наших членів, що цїла суспільність наша зрозуміла значінє нашої орґанїзациї, зрозуміла задачі нашого хлїборобского господарства. Більше як 60 філій в особах своїх найчільнїйших репрезентантів, а при тім богато господарских кружків стало перед нами до апелю. Наради велись з таким зрозумінєм, з такою сьвідомостию, з такою зрілостию і з таким інтересом, що рівних зборів хиба ще не було у нас в публичнім житю. Так на пленарнім засїданю, як також на засїданях секций обговорено найважнїйші питаня господарскі, які стоять на дневнім порядку. Розслїджено все і поглублено, так, що з них вийшла ясна і докладна проґрама нашої працї на поли господарскім. Із тих нарад, мої панове, маєте ту проґраму і Ви, маємо єї і ми, центральний видїл до нашої дїяльности на будуче. Заінтересоване, котрого тут Ви дали доказ для нашого товариства і для сих зборів,

---

Але Сибіля задержала нас; просила, аби ми були присутні. Нестримна пристрасть горіла в єї широко отвертих очах.

— Ти всїх підійшов, але мене не обманув — кричала. — Знаю тебе на скрізь. Ти загнав мою матір до гробу і можеш також мене убити. Але нїколи не доведе мене страх перед тобою до того, аби я підпирала твої нечисті наміри. Ти став републиканцем, аби вимантити для себе посїданє Гробоа, що після права належить нашому. Тепер знов запобігаєш ласки Наполеона і зраджуєш своїх товаришів, які ще в тебе вірять. І Люсиян має стати жертвою твоєї нїкчемности. Знаю я твої наміри і кузин Люї знає їх також; але згодить ся на них так само як і я. Радше умерти, як стати женою кого иншого а не Люсияна.

— Колиб ти була нинї в ночи бачила того нужденного труса — то инакше говорила би — сказав вуйко холодно. — Тепер ти не при розумі, Сибільо. Але ти успокоїш ся і будеш встидати ся, що так забула ся. А тепер, пане поручнику, виповніть, що вам поручено.

— Вам, пане де Ляваль, приношу приказ від цїсаря — сказав молодий гузар, відвертаючись з легковаженем від вуйка. — Маю вас безпроволочно доставити до цїсарскої кватири в Бульонь.

Я дуже утїшив ся на гадку, що позбуду ся товариства мого вуйка.

— Моя шкадрона і кінь для вас ждуть там коло воріт.

— Я готовий кождої хвилї.

— То чей так спішно — відозвав ся мій вуйко. — Може зволите з'їсти з нами снїдане, поручнику Жерар.

— Прикази цїсаря не знають нїякого проволїканя — відповів офіцир рішучо. — Я вже й так за богато часу стратив. За пять минут мусимо бути в дорозї.

Старий поклав менї руку на рамя і відвів мене на бік в напрямі воріт, куди відійшла Сибіля до замку.

— Ще лиш про одну річ хотїв би я поговорити з тобою перед твоїм від'їздом. Час наглить, тому я буду говорити коротко. Ти свою кузинку пізнав не з найлїпшої сторони, але хоч би тебе єї нинїшне поведене вразило, то я все таки можу тебе впевнити, що она образована і дуже мила дївчина. З єї слів пізнав я, що она занїмала тебе з моїми намірами що до вашого подружа. Скажиж сам, чи є лїпша розвязка справи Гробоа?

— На нещастє — відповів я — стоять тому подружу на перепонї деякі сумнїви.

— Які сумнїви, коли можна просити?

— Насамперед, що Сибіля вже заручена.

— То не є нїяка перепона. Я вже о то постараю ся, що Люсиян не буде мати нїяких претенсий.

— Я маю инші погляди про подруже. В Анґлії, де я виріс, женять ся з любови, не з розуму. Впрочім вже для того самого не може бути нїчого з ваших намірів, що й моє серце не є вільне.

Злющий погляд старого упав на мене.

— Розваж, Люї, що ти робиш — засичав тонким голосом мов змия. — Тяжко відпокутуєш, коли знївечиш мої наміри.

— Для мене нема иншого вибору — відповів я рішучо.

Тодї вхопив він мене за рамя і обернув мною довкола, як сатана, коли хотїв Христа іскусити.

— Всї ті луки і лїси навкруги, парк і замок, в котрім твої предки жили вісїм столїть, всьо то буде знов твоє, коли зробиш, як я хочу.

Я побачив в души мале віконце заросле лавровим листєм і мале, блїде личко Евгенії, що сумно крізь него виглядало.

— То неможливо — сказав я.

Моє рішуче поведенє, здаєть ся, пересьвідчило его, що моя відмова зовсїм поважна. — Скажений гнїв блиснув в его очах і замість лагідної намови, прийшли дикі погрози.

— Колиб я був то знав — був би я й пальцем не рушив у вашій оборонї, мій пане сестрінче.

— Добре, що то знаю; тепер свобідний від всякої вдячности можу іти своєю дорогою. З вами не хочу мати нїчого більше до дїла.

— Не хочете мати зі мною нїчого до дїла! Вірю вам на слово, мій пане! — кричав в найбільшім гнїві. — Колись пізнїйше схочете, може більше як нинї. Ідїть своєю дорогою, я піду своєю. Побачимо, хто лїпше на тім вийде.

Видїл гузарів стояв коло замкових воріт. За кілька хвиль склав я моє мале майно і збіг на долину. Нараз нагадав я собі Сибілю. Як міг я єї саму одну лишати тут в замку з лютуючим старим! Чиж не говорила сама, що єї житє в небезпечности? Я задержав ся безрадно. Але тут вибігла она сама напротив мене.

— До побаченя, свояче — відозвала ся простягаючи до мене руки.

— Я саме гадав о вас — сказав я — я мав розмову з вашим вітцем.

— Слава Богу, що ідете звідси, то ваше одиноке спасенє. Але майте ся на осторозї, він буде вам шкодити, як зможе.

— Надію ся дати собі з ним раду; але вас не можу чей тут лишити!

— Не журіть ся. Він має більше причин боятн ся мене, як я его. Вас кличуть.

(Дальше буде).

се обяв незвичайно додатний в нашім народнім житю.

Мої панове! Стоїмо перед новою добою нашого господарского розвитку. Мусимо на основі того, що ми доси зробили і тої проґрами, яку Ви нам достарчили, станути до нової праці. До сеї акциї покликаний передовсім виділ, котрому ті збори дали тілько материялу, тілько нових вказали задач. Задача нововибраного виділу є велика і тяжка. Обовязки свої виділ певно буде сповняти по своїм силам, однак і до Вас, мої панове, звертаємо ся, до репрезентантів філій і кружків, щоби разом з нами сей обовязок сповняли і щоби виповненєм того обовязку нам працю уможливили і улекшили. Стоять перед нами задачі безпосередні, котрі треба сповнити зараз і що до тих задач ждемо Вашої помочи, Вашого голосу, ждемо того материялу, який мусимо мати, щоби акция наша могла поступати наперед. Та акция господарска закипіла нині по цілім краю, а можна сподівати ся, що тепер при акциї нашого товариства розцвите нова народна господарска робота на всіх наших нивах.

До сеї роботи стаємо всї без виїмки, нема під тим взглядом політичних анї станових ріжниць. Без огляду на се, до яких хто партий належить, яких хто пересьвідчень, хто тілько прийде з щирою охотою до працї, ми его приймемо. Як спільна та мати наша, та сьвята руска земля, так спільна праця на тій земли і для сеї землї. До сеї працї закликаємо Вас всїх, щоби сплатити той довг, який ми винні нашому станови хлїборобскому, з якого всї ми вийшли, котрий вижививнас своєю працею, в котрім лежить надія і будучність нашого народу. Ми певні, що праця нашого товариства поставить наших хлїборобів на такій висотї, на якій находить ся селяньство инших народів нашої держави і Европи, а певно з піддвигненєм стану хлїборобского буде піддвигнена справа нашого народу взагалї і тим бажаним кінцу нинїшні збори.

По сім залунали грімкі довго невтихаючі оплески а коли троху успокоїло ся, підійшов о. Гординьский, парох з Кульчич коло Самбора і промовив щирим, глубоко зворушеним голосом:

Високоповажаний Пане Мецепасе! Як хто буде питати колись, що стало ся найважнїйшого в нашім житю з початком XX. столітя, то певно по глубокій надумі буде мусїв сказати, що найважнїйшою подїєю було завязане нашого краєвого тов. господарского „Сїльский Господар", яке злучило всї сили душі і тїла до піддвигнення культури материяльної і просьвітної. То товариство нинї видає ся ще малим, ми ще нинї всї не розуміємо добре, чим оно є і чим може стати ся. Колись було в нашім краю подібне товариство сусїдного братнього народу, а коли настав неспокій, то на то товариство найперше наложено пута. Се знак, що є якась сила в господарстві, котра може нехтувати закони в краю. Такої революциї не маємо на гадцї, але тото, що має повстати завдяки нашому товариству еволюция, котра зробить переворот в господарстві нашім і наша земля верне до первістного стану, коли плила молоком і медом. Коли ми однак віримо в тото, то віримо лиш длятого, що Ви, Високоповажаний Мужу, стали на чолї того товариства. (*Оклики і грімкі оплески*).

Коли згадуємо про товариство „Сїльский Господар", то не вмїємо вимовляти довгої назви тов. Сїльский Господар, а кажемо „др. Олесницкий". Ми знаємо, що до того товариства належить все, що в нашім краю є найкрасшого: належать тут бідні і богаті селяни, належить інтелїґенция, особливо ми сьвященики, що удержали ся на дрібних парцелях, належить і загоновий шляхтич, ми всї, що хочемо працювати, їсти, і котрі бажаємо щастя спільного на землї, а то щастє нашого народу нехай буде нагородою для Тебе, Високоповажаний Мужу.

Промова о. Гординьского зворушила всїх присутних до глубини а довго невтихаючі оплески і оклики були найлїпшим доказом того. Опісля промовив ще раз др. Олесницкий:

Не маю слів, щоби в тій хвили міг досить подякувати Вам, Високопреподобний Отче і Вам, членам товариства за то незаслужене признане, котрого я в тій хвили удостоїв ся. Коли перед роком мало-завязати ся наше товариство у Львові, а загальні збори в Стрию покликали мене, щоби я стояв на чолї товариства, а виділ наділив мене тим мандатом, я в першій хвилї не застановляв ся, як велику одвічальність приймаю на себе, беручи ся за управу нашого товариства, котрого доріг та будучности не знав я, не знали всї ті, котрі взяли ся за роботу. Чим більше розяснював виднокруг, чим більше розвивало ся товариство, тим більше огортав мене страх, чи зможу сповнити свою задачу. Сей рік, мої панове, був для мене дійство роком проби, бо так тоді, як і нинї не чую са на силах, щоби дати раду великій задачі, яку на мене товариство вложило. Я є переконаний, що товариству треба фахового господаря. Я не маю фахових здібностий, цїле житє посьвятив я ріжним справам, тілько не таким, якими займаю ся тепер в нашім товаристві і буду з Вашої волї держати се моє становище так довго, доки товариство не стане на сильні ноги і доки не знайде ся фаховий чоловік, котрий міг би гідно товариство провадити. Як довго се провізоричне становиско буде тревати, так довго всї сили присьвячу товариству (*Оплески*). Великим цїнним скарбом є довіра Поважаних моїх товаришів Виділових.

Від них черпаю відомости, они стоять при менї з ласкавою помочию. Нинї не маю нїякого иншого фаху — товариство є моїм фахом виключним. Що зможу зробити, се з певностию зроблю для успіхів нашої орґанїзациї, для піднесення господарства і добробуту народу, для котрого працюю близько 30 лїт на ріжних полях. Праця моя нехай буде нагородою для Вас за се довіре, яким Ви мене наділяєте і о яке прошу Вас і на будуче, а за признаня ще раз як найсердечнїйше дякую.

І знов залунали грімкі оплески, а одушевлені участники зачали відтак поволи опускати салю.

В годину опісля нововибраний виділ уконституовав ся в своїм льокали при улици Сикстускій ч. 46 як слїдує: Головою вибраний др. Евген Олесницкий, заступником голови п. Іван Кивелюк і о. Ст. Онишкевич, секретарем др. Гр. Величко; референтами: правно-економічної секциї др. Олесницкий, технїчно-рільничої проф. Гарасевич, годівельної о. Борачок, огородничо-садівничої о. Яворский, пасїчничої о. Т. Дуткевич і торговельної інж. Корнелля. До нагляду над торговельним віддїлом вибрано комітет, зложений з інж. Дурбака, інж. Корнеллї і дир. Саєвича, верховний нагляд над веденєм книг прняв дир. Саєвич.

Телеґрами.

Будапешт 4 лютого. Войскова комісия австрийскої делеґациї радила дальше над буджетом міністерства війни. Правительство заступали ґр. Еренталь, Буриян, Шенайх, Бінерт, Маєр і Монтекукколї.

Одеса 4 лютого. Ґрадоначальнїк видалив 36 бувших студентів унїверситетских, подаючи за причину небезпечну для держави їх дїяльність.

Петербург 4 лютого. Комісия шкільна відкинула всї поставлені думою поправки дотикаючі шкіл для неросийских народностий в проєктї устроєня початкових шкіл в державі. Трете читане проєкту думи відбуде ся в редакциї правительственній.

Гельзінґфорс 4 лютого. Фінляндский сойм відкрив вчера ґенерал-ґубернатор в імени царя.

Краків 4 лютого. Після дотеперішного обчисленя, населене розширеного Кракова числить 151.919 жителів, або о 28.290 більше як в 1900 р. на тім самім обшарі.

Цїна збіжа у Львові.

дня 3-го лютого:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·50	до	10·70
Жито	7·10	„	7·30
Овес	7·90	„	8·10
Ячмінь пашний	7·50	„	7·70
Ячмінь броварний	7·70	„	8·70
Ріпак	13·—	„	13·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до варення	9·—	„	13·—
Вика	8·50	„	8·70
Бобик	7·90	„	8·10
Гречка	6·25	„	6·60
Кукурудза нова	6·—	„	6·75
Хміль за 50 кільо	102·—	„	112·—
Конюшина червона	75·—	„	88·—
Конюшина біла	105·—	„	120·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	40·—	„	45·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Крехонецкий.

Добрий апетит! Здоровий жолудок маємо, а ніякої недуги жолудка, ніяких болів в причини уживаня прочищуючих рабарбарових пігулок Феллера в маркою Elsapillen. Кажу Вам в досьвіду, спробуйте їх також. Они регулюють столець, улекшують травленє. — 6 коробок franco 4 К. — Вирабляє виключно аптикар Е. V. Феллер, Stubica, Elsaplatz. No 260, Хорватия.

„Olla“ фабрика ґуми Відень II/476, Praterstrasse 57. Можна набути у всїх аптиках і лїпших дроґериях. — Поручає звиш 2000 лїкарів. 8—30

Інсерати

до „Народної Часописи“ і Gazet-и Lwowsko-ї принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Михайло Скірка

римар і сїдельник
у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Дуже рідка нагода.

Одна фірма з приводу живлової катастрофи поручила менї до продажи цїлий уратований запас говару, отже **тисяч великих, тяжких**

ФЛЯНЕЛЬОВИХ КОЦІВ

в гарних, найновійших взірцях і барвах, маючих дуже незначні, ледви видні водні плями. Ті коци надають ся до кождого лїпшого господарства на ліжка й до накриваня ся 190 цент. довгі, а 135 широкі, дуже делїкатні, теплі і сильні. Пересилка за послїплатою. **3 величаві дери флянельові в усяких модних барвах і взірцях за 9 корон, 4 дерки господарчі 10 К.** Кождий Вп. Читач сього оголошеня може з цїлим довірєм зробити замовленє. Зі спокійною совістю можу запевнити, що кождий по огляненю буде вдоволений.

OTTO BEKERA, k. k. Finanzwache-Oberaufseher I. R.
Nachod (Böhmen).

Містове Бюро зелїзниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9
продає білєти на всї зелїзницї в краю і за границею.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.